

Elinin Kiri

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Temmuz 2015

Koyultulmuş gecenin tutar yanı yoktu zifiri karanlığın ürkünçlüğü yanıltırken gölgeleri. Yadsınamayacak bir tedirginlikle geri durdu adam koyu gözleri karışmışken ve alışmışken karanlığa.

Yordanası bir mizansendi doğrusu. Seçilmez iken sureti o seçimini yapmıştı. Mademki gömmüştü ölü düşlerini büyük bir kıvançla geri durabilirdi artık o izafi rengin çala-kalem büyüğü efsunlamışken yeri göğü.

İki gündür uğramıyordu evine, eş bildiği kadına ve yeknesak düzeni çoktan yerle yeksan olmuşken...

Aşka tutulmuştu bir kez: Tutuklu dünyasından, korunağından uzak...

Sırta kadem basmıştı bir kez.

Tutunmaksa hayata çoktan koca bir es vermişti.

Hırpani bulutların mecazi tedirginliği kadar akıl almaz bir mizansenin kayıt dışı tek figürüydü. İnanıldığı dünyanın kim bilir kaçınıcı durağında kaçınıcı kez...

Saymayı bırakalı çok olmuştu: Önce yılları, sonra dökülen akçıl saçlarını ve cebindeki parayı. O yeşil gözlü kız için yeşeren umutlarını biçmişti, koparmıştı başakları ve sonunda o da kopmuştu ekseninden.

Ne endamı kâfi gelmişti sakıncalı düşlerinin ne çalıntı hayatı ait olmadığı her bir izlek kadar uzağında ve durağan iken.

Önce işini kaybetmişti. Aralıksız devindiği o ufacak ofis: Şunun şurasında ne kalmıştı ki emekliliğine. Sonra da kalbini rehin vermişti o küçük yosmaya.

İtibarı yerlerdeydi eğilip eğilip bir araya getiremediği ne çok kırık parça.

Karısı bihaberdi olan bitenden. Adam sabahları işe deyip çıkıyordu evden, tam on sekiz yıldır yaptığı gibi ve gecenin bir vakti dönüyordu.

Sır yüklü idi. Ne mutlu ne somurtuk. Ne sıradandı ömrü artık ne de sorgu sual hak getire.

Üç kuruşu vardı bir köşede yıllardır biriktirdiği ki lafını dahi etmemişti karı koca, koca bir ömür. Kısacık

zamanda onu da çarçur etti adam.

“Külfeti ağırmiş bir yaştan sonra aşka düşmenin” deyip geçiştirmektedir tutulduğu fırtınayı.

Değil yaprak ağaç olsa kökünden sökülürdü. Yerden kesilmişti adamın ayakları bir kez. Ne tek bir dal ne tek bir yaprak kalmıştı geride.

Varlığın yokluğu kadar mubahtı aşk.

Yokluğun varlığıydı artık iştiğal ettiği.

Gel-gitlerle geçti zaman. Bazen duraksasa da geri geri adımlarken ömrünü. Fazla irdelemese de adam tutarsız bir sevdanın pençesinde harcıyordu ne varsa harcandığından bihaber. Payına düşeni yaşıyordu bir yandan.

Kızın varlığı yoksunluğun bir iç dökümüydü. Ciddi bir tensel münasebet olmasa da döngüye iştiirak eden ne varsa dahil etmişti hayatına.

Güzellik ya da gençlik... Hepsi bir varsayımdı. Asılsız söyleneceydi hepsi ve biliyordu kadın fısıldarken zaman zaman:”Erkeğin elinin kiri.”

Zaman devinirken boyut kısalırken ve çalarken ömürden zıvanadan çıktıkça ismini koymuştu bu ilişkinin:”Mademki öykünmüştü adam aşka göze almaya değerdi her şeyi.”

Talepkar bir sevgiliydi genç kız. Müdavimi belki de hırsın. Tutsağı paranın “aşk” koymuşken adını bu ilişkinin. Doyumsuz nefsinin kaçınıcı kölesiye artık adam.

Yirmi yıllık bir eşti bir yanda eşi bulunmaz: Biraz kilolu, biraz kırışık dolu yüzü ve yorgun ama sadık...

Ve yirmilerinde gençten bir kadın: Arzulu, diri, güzelce ve tanımsız duyguların esiri adamın adlandıramadığı...

Bunca med-cezir... Ay bile çekilmişti aradan.

Haftalara tekabül eden bir zaman diliminde telaffuzu “sevda” olan bir yanlışın izdüşümü...

Ve bilinmedik bir günde bilinmedik bir saatte üstelik hiçbir gerekçe göstermeden noktayı koydu genç kadın:”Üzgünüm sevgilim. Bu ilişki daha fazla yürümeyecek.”

Adsız bir birlikteliğin yarattığı bir yıkım kadar tahakkümperver bir yadsımazlıkla tabir-i caizse yol vermişti adama. Bir düşün bitimi.

Doz aşımına uğramış o gençlik aşısı.

Belli bir yaş dönümüne tekabül eden zaman aralığının mağduru her kim ise... Tamlamasız isimler kadar izafi. Öznesi kayıp devrik cümleler: Bitmişti nihayetinde. Ne bir esaret ne bir gereksinim.

Ne ilkti kimine göre ama sondu adamın gözünde. Kürkçü dükkânına geri dönmenin vakti gelmişti belli ki. Oysa asla dönmek kaydıyla baş koymuştu bu yola.

Sessiz bir adamdın son ses kaydı belli ki kimselerin duyamayacağı kadar kısık.

Kısık ateşte pişmiş demlenmiş pilavın verdiği lezzetin fazlasını alacağını ummuştu tutulmuşken aşka.

Elinin kiri miydi adamın yoksa yüreğinin pası mıydı dökülen yaşadığı bu serüvende...

Plansız pogramsız ama gönülden dilediği. Geri dönmeye yüzü olmasa da mecburdu. Mademki kapının önüne konmuştu en azından denemeye değerdi ikinci kez kapının önüne konma ihtimalini göz önünde bulundurarak.

Hiçbir şey olmamışçasına, ilk günkü tazelandığında birlikteliklerinin hoş bir edayla kapıyı açtı karısı. Ne bir sorgu ne bir sual. Bu bir ilkti yaşadıkları ve buyur etti adamı içeri hiç gitmemişcesine ama biliyordu ki ilk vukuatı olmasına rağmen adamın son olmayacaktı.

Gösterdiği müsemma hiç de yabana atılacak cinsten değildi doğrusu. Ve adamı yüreklendiren de bu olmuştu. Ne de olsa tadı damağında kalmıştı yaşadıklarının.

Eve girer girmez doğru banyoya yöneldi ellerini yıkamak için her ne kadar sabun elinin kirini temizlemeye yeterli olmayacak olsa da.